

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica

Mayr, Anton

MDCCXXXII

Art. II. Quinam sint membra Ecclesiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84303](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84303)

Apostolus, licet viderit Christum ut hominem, tamen credidit in eum ut DEUM; quia scilicet sub ratione DEI eum non viderat. Sic, licet videamus baptismum, tamen credimus eum, seu ejus virtutem tollendi peccatum &c. quam non videmus. Sic etiam videmus Ecclesiam per signa credibilitatis: sed credimus eam ut affectam infallibili assistentia Spiritus Sancti, quam non videmus: imò nec videmus Ecclesiam ut dictam à DEO, sed eam tantum credimus. Verum de obscuritate fidei plura, quando de evidentia in attestante. Ad confirm. neg. ant. Rationes nostrae n. 288. adductae universales sunt pro omni tempore: textus etiam Scripturae universaliter de Ecclesia in omni statu loquuntur. Accedit, quòd, si Ecclesia facta fuisset invisibilis, certè portæ inferi contra eam praevaluissent; quia impedissent, ne quisquam eam ingredi posset: item ne ingressi possent ore confiteri fidem, parere praeceptis Ecclesiae, pascere, vel instruere alios &c.

292. Ob. 4. Non opus est, ut omnes re ipsa ingrediantur Ecclesiam, modò eam ingrediantur in voto, ut catechumeni: ergo Ecclesia non debet esse visibilis. prob. conf. etsi Ecclesia non esset visibilis, tamen possent omnes desiderare ejus ingressum, seu per votum, & desiderium, intrare Ecclesiam ergo. Resp. neg. conf. ad prob. om. ant. neg. conf. & suppositum; quòd scilicet in eo casu votum illud esset justificans; nam illud votum eatenus justificaret, quatenus esset voluntas, implendi praeceptum obligans ad ingressum Ecclesiae: atqui in eo casu hoc praeceptum tam parum posset dari, quam parum modò hominibus potest dari praeceptum volandi; quia homines illud praeceptum ingrediendi Ecclesiam, in casu Ecclesiae invisibilis, non possent implere, nisi ad summum casualiter: quod de nullo praecepto, prudenter statuto, dici potest: DEUS autem utique, quando praecepit, prudenter praecepit debet; unde in eo casu homines neque possent habere votum, implendi praeceptum ingrediendi Ecclesiam: neque (quod ordinariè saltem requiritur) possent conatum adhibere ad eam inveniendam, & ingrediendam; non enim potest quis velle implere praeceptum, quod non datur. Dein, si omnes tantum haberent hoc votum, nulla daretur Ecclesia: ergo, si DEUS tamen vellet, existere Ecclesiam aliquam invisibilem, deberet providere, ut saltem plures revera Ecclesiam ingrediantur: ad hoc autem requiritur, ut saltem istis sit visibilis, nisi velis dicere, omnia tantum casu contingere, in gravissimo hoc negotio: quod est manifestè absurdum.

293. Ob. 5. Forma Ecclesiae, seu fides interior, non est visibilis: ergo neque Ecclesia. Resp. neg. ant. Inprimis sola fides non est tota forma constituens Ecclesiam, sed etiam requiritur baptismus, communis cultus, & unio membrorum sub eodem capite: atqui baptismus, & communis cultus exterior, atque subjectio erga Vicarium Chri-

sti, & communio fidelium, est utique satis sensibilis, & incurrit in oculos. Quod attinet ad fidem internam, vel etiam cultum internum, licet hic non sit sensibilis immediate in se, est tamen sufficienter sensibilis mediate in alio, scilicet in externa professione: sicut in sacramento poenitentiae, dolor internus est sensibilis per confessionem, vel alius dolor animi, per externos ejulatus.

Quod autem signa ista externa possint fallere, nihil probat; solum enim requiritur sensibilitas eorum tanta, ut quis prudenter possit judicare, hunc, vel illum determinatum hominem, habere fidem internam: quanquam hoc judicium non sit fide certum, sed ad summum moraliter certum. Dein, licet ista signa possint fallere circa hanc, vel illam personam privatam, non tamen possunt fallere circa totam Ecclesiam; nam, cum Christus, non quidem cuique privato, sed tamen toti Ecclesiae, promiserit stabilitatem in fide, non possunt omnes, qui exterius Ecclesiam visibilem constituere censentur, interius fide carere.

ARTICULUS II.

Quinam sint Membra Ecclesiae.

294. **E**cclēsia in genere, ut diximus n. 219. est *societas communis, ex creaturis rationalibus constituta, supernaturali cognitione DEO adhaerens, ejusque vero cultu inter se communicans*. Unde involvit inprimis plures; unus enim non est Ecclesia: imò probabilius neque duo; quia tres in jure dicuntur facere capitulum, & ad congregationem requiruntur caput, & membra; hinc, ut plures dicunt, Adam, & Eva, nondum constituerunt, sed tantum inchoarunt Ecclesiam. Nec obest, quòd jam potuerint mereri, vel etiam poenitentiam agere; quia, quod dici solet, extra Ecclesiam non esse salutem, vel remissionem peccati, aut poenitentiam, intelligi debet de Ecclesia saltem inchoative tali. Secundò debent Ecclesiam constituere creaturae rationales, homines, vel Angeli. Tertiò, cum finis Ecclesiae sit supernaturalis, debet ipsa etiam adhaerere DEO, per cognitionem supernaturalem, scilicet, vel per fidem, vel per visionem intuitivam. Tandem debet inter membra Ecclesiae dari communicatio aliqua mutuum officiorum, & cultus Divini.

Dividitur autem Ecclesia in *Triumphantem, Militantem, & Purgantem*. Prima, seu *triumphans* est Beatorum in coelis: altera, seu *militans* est hominum in terris: tertia, seu *purgans* est animarum in purgatorio; nam damnati in inferno non amplius sunt membra Ecclesiae: neque peculiarem Ecclesiam constituunt; quia nulla inter eos societas, aut communio officiorum: quae tamen inter priores tres Ecclesias vel maximè datur; nam Ecclesia militans triumphantem respicit, & colit ut adjutricem;

purgantem verò adjuvat: & omnes tres sub eodem capite ad participandum influxum coherent: imò Ecclesia, generaliter sumpta, in his tribus suis partibus est eadem, sed in diverso statu, quemadmodum idem est homo in pueritia, virili aetate, ac senectute.

295. Dico 1. Ecclesia in terris militans, hoc est, fide meritoria sub Christo militans, strictissime sumpta pro Ecclesia Catholica, definiri potest *societas communitalis visibilis fidelium baptizatorum, sub uno capite Christo, qui in caelis regnat, & Vicario ejus in terris, inter se eodem cultu communicantium.* Dixi *societas fidelium baptizatorum*, nam societatem, seu unionem, aut unitatem, ac fidem, & baptismum, requirit Apostolus ad Ephes. 4. v. 3. scribens: *Solliciti servare unitatem spiritus in vinculo pacis: unum corpus, & unus spiritus: sicut vocati estis in una spe vocationis vestrae: unus Dominus, una fides, unum baptismum.* & Florentinum in decreto Eugenii de baptismo ait: *Per ipsum enim membra Christi, ac de corpore efficiuntur Ecclesia.*

Requiritur insuper, ut membra sint unita inter se, sub eodem Vicario Christi; nam debent esse conjuncta corpori, non mutilo, aut acephalo, sed integro, & habenti caput, adeoque juncta etiam ipsi capiti: & quidem, cum Ecclesia sit visibilis, debent etiam membra esse conjuncta alicui capiti visibili: quam primario debeant per fidem conjungi capiti invisibili Christo. Unde schismatici, qui se separant ab unitate capitis, non sunt Ecclesiae membra: quod confirmatur ex eo, quod Ecclesia die Veneris sancto, seu Parasceves, non minus pro schismaticis, quam pro haereticis oret, ut *DEUS... eos... ad sanctam matrem Ecclesiam Catholicam, atque Apostolicam revocare dignetur*: rursus ex eo, quod Ecclesia comparetur tunica inconsutili, quae non scinditur, nec potest in plures scindi Ecclesias; quia tantum una datur; unde pars abscissa non est amplius ejus membrum. Idem desumitur ex SS. Patribus, qui id clarissime docent apud Bellarminum. tom. 2. *controv. 1. de Ecclesia l. 3. c. 5.* & hinc haeretici, quibus deficit fides: atque schismatici, qui se separant a capite, & corpore Ecclesiae: item excommunicati, qui privantur communione fidelium, atque cultu communi, non sunt membra Ecclesiae.

296. Dico 2. Ad membrum Ecclesiae militantis non requiritur, ut quis sit justus, aut praedestinatus. Prob. 1. Damnae sunt à Martino V. in Concilio Constantiensi in Bulla: *Inter cunctas: quae habetur in fine Concilii*: hae propositiones Joannis Hussi. 1. *Unica est sancta universalis Ecclesia, quae est praedestinatorum universitas...* Universalis sancta Ecclesia tantum est una, sicut tantum est unus numerus praedestinatorum. & 3. *Præfati non sunt partes Ecclesiae; cum nulla pars ejus finaliter excidet ab ea; eoquod praedestinationis charitas, quae ipsam ligat,*

non excidet: ergo etiam praefati sunt membra Ecclesiae.

Prob. 2. conclusio ex pluribus parabolis S. Scripturae, in quibus Ecclesia variis rebus comparatur *Matth. 3. v. 12. area*, in qua est palea, & triticum. *Matth. 13. v. 47. lagenae missae in mare*, ex omni genere piscium, bonorum, & malorum, congreganti. *Matth. 22. v. 2. convivio nuptiali*, in quo non omnes habent vestem nuptialem. *Matth. 25. v. 1. decem virginibus*, quarum quinque sunt factae, & totidem prudentes. 2. *ad Tim. 2. v. 20. vasis aureis, & ligneis &c.* In magna autem domo, non solum sunt vasa aurea, & argentea, sed etiam lignea, & fictilia. Idem SS. Patres colligunt ex illo *Matth. 18. v. 17. ubi dicitur*, peccantem debere denunciari Ecclesiae, & si hanc non audierit, esse vitandum, tanquam ethnicum, hoc est, ejciendum extra Ecclesiam: ergo etiam, dum peccavit, fuit adhuc intra Ecclesiam. Idem tradit fuisse S. Augustinus in breviculo collationum cum Donatistis collatione diei 3. c. 8. & alii SS. Patres, Cyprianus, Hieronymus, Gregorius &c.

297. Accedit ratio, maxime contra requirentes praedestinationem. Si soli praedestinati essent membra Ecclesiae, sequeretur, quod, qui semel est membrum Ecclesiae, nunquam desineret esse membrum Ecclesiae; quia decretum DEI praedestinativum est ab aeterno, & in aeternum: & qui semel non esset membrum, nunquam futurus esset membrum Ecclesiae: atqui hoc est contra Scripturam ad Ephes. 2. v. 13. *Vos, qui aliquando eratis longe, facti estis prope, in sanguine Christi.* Dein, an S. Paulus jam erat membrum Ecclesiae, quando rotis viribus eam persequabatur? Affirmat quidem hoc Joannes Huls in 2. proposit. quae sic sonat: *Paulus nunquam fuit membrum diaboli, licet fecerit quosdam actus, actibus Ecclesiae malignantium consimiles*: verum hac propositio in Concilio Constantiensi damnata est, & plane ex se est incredibilis. Factus est autem S. Paulus postea membrum Ecclesiae, quando conversus est, & baptizatus.

Pariter est prorsus incredibile, quod multi gentiles, dum adhuc adorabant idola, jam fuerint membra Ecclesiae; cum tamen multi, postea conversi, etiam sanctè obierint, e. g. aliqui tortores martyrum postea conversi sunt. Rursus, si soli iusti, aut praedestinati, spectarent ad Ecclesiam, sequeretur (ut rectè ait Bellarminus) mera confusio; quia hac ratione, nec oves agnoscerent suos pastores, nec isti suas oves; cum nemo de altero sciat, an sit praedestinatus, an non: & multi sint vocati, pauci electi. Similiter cum nemo agnoscat internam alterius justitiam, si soli iusti essent membra Ecclesiae, eadem confusio oriretur: & dubitare possent fideles, an Episcopi, vel etiam Papa, essent membra Ecclesiae, & consequenter, an essent veri superiores, potentes suis praeceptis Christianos obligare &c. qua ratione sanè (ut rectè advertit Cyprianus de locis Theol. l. 4. c. 3.) esset Christi-

na respublica, à suo auctore insipientissime constituta, quod dicere esset summè blasphemum.

298. Ob. 1. Ecclesia est *hortus conclusus*, *fons signatus*, *Cantic. 4. v. 12.* qui juxta S. Augustinum continet in se tantum electos: ergo. Confir. Ecclesia etiam comparatur arca Noë, in qua sunt omnes, & soli salvati: ergo soli predestinati sunt membra Ecclesie. Resp. 1. cum Bellarmino *tom. 2. controu. 1. l. 3. de Ecclesia militante c. 7.* non omnia, quæ dicuntur in Canticis, exponi debere de Ecclesia: sic illud *Cant. 2. v. 2. Sicut liliū inter spinas, sic amica mea inter filias*: si explicaretur de Ecclesia, deberent per filias intelligi variæ sectæ infidelium: sed hoc est contra ipsum S. Augustinum, qui *epist. 48. post medium* de istis filiabus inquit: *Quæ nec spina dici possent, nisi malignitate morum, nec filia, nisi communione sacramentorum*: atqui infideles non gaudent communione sacramentorum; unde per liliū anima perfecta, per spinas animæ peccatrices: vel per liliū Beatissima Virgo, per spinas alii homines, saltem originali peccato infecti, intelliguntur. Sic etiam hortum conclusum quidam intelligunt de Beatissima Virgine, quidam de quavis anima perfecta.

Si tamen contendas, id dictum debere de Ecclesia intelligi, dist. ant. Ecclesia est, vel dicitur fons signatus, aut hortus conclusus, denominatione desumpta ab omnibus partibus. neg. ant. denominatione desumpta à nobilioribus membris. conc. ant. & neg. conf. Utrique denominatio, quæ tribuitur toti, non semper convenit cuique parti: sic homo dicitur rationalis, quamquam corpus tale non sit: sic etiam Ecclesia potest dici fons signatus, modò aliqua ejus membra signata, seu predestinata sint: item potest dici hortus conclusus, modò ab aliquibus membris exclusum sit omne malum: imò modò exclusa sit hæresis.

Neque etiam S. Augustinus plus vult dicere, qui *tract. 45. in Joannem* clarè ait: *Secundum istam ergo præscientiam DEI, & prædestinationem, quam multa oves foris, quam multi lupi intus: & quam multa oves intus, & quam multi lupi foris.* Idem S. Augustinus *epist. 59.* ait, esse morem Scripturarum, de toto dicere, quod parti convenit. vide dicta n. 302, ubi etiam invenies verba S. Augustini formalia. Ad confir. dist. ant. Ecclesia comparatur arca Noë quoad omnia. neg. quoad aliqua. conc. ant. & neg. conf. Fuerunt in arca etiam bruta, nunquid & ista erunt membra Ecclesie? item fuere in ea animalia immunda: ergo, si vis comparisonem omnimodam facere, debes admittere, quòd ista saltem signent peccatores. Melius autem dicitur, comparisonem factam esse in eo, quòd, sicut nemo est salvatus extra arcam; ita etiam extra Ecclesiam non sit salus; non verò in eo, quòd omnes in arca sint salvati.

299. Ob. 2. Christus est caput illius Ecclesie, quam salvat: sed salvat tantum

predestinatos: ergo hi soli sunt Ecclesia. Confir. Membra debent esse similia capiti: sed reprobi non sunt similes Christo: ergo. Resp. dist. ma. Christus est caput Ecclesie, quam salvat, quantum est in se, & quoad suam passionem, ac satisfactionem sufficientissimam. conc. ma. quam salvat absolute. subdist. quam salvat adæquatè sumptam. neg. ma. inadæquatè sumptam. conc. ma. & conc. mi. neg. conf. Etiam hæc denominatio *salvata* potest convenire Ecclesie, licet non conveniat omnibus partibus.

Ad confir. dist. ma. Membra debent esse similia capiti aliquo modo. conc. ma. omni modo. neg. ma. & dist. sic mi. neg. conf. Nec in physico corpore manus, aut pes, est omnino similis capiti: nec in morali e. g. respublica, vel regno, subditi sunt quoad dignitatem, vel alia moralia prædicata, similes capiti, seu principi: sufficit ergo similitudo aliqua: talis autem multa est, etiam inter Christum, & peccatores; est enim similitudo inter ipsos quoad humanam naturam, secundum quam dicitur nobis Christus similis factus: item est similitudo per baptismum, & fidem. Nec dicas, totum corpus Christi physicum esse salvum, adeoque etiam totum corpus mysticum debere esse salvum; alias sicut totum corpus Christi physicum est unitum Divinitati, deberet etiam ita esse unitum corpus Christi mysticum, quod est falsum; unde similitudo non debet esse in omnibus.

300. Ob. 3. Ecclesia est unum ovile, in se complectens oves Christi: sed oves Christi sunt tantum predestinati: ergo. prob. mi. Christus dicit *Joannis 10. v. 27. & 28. Oves mea vocem meam audiunt, & ego cognosco eas, & sequuntur me; & ego vitam æternam do eis, & non peribunt in æternum, & non rapiet eas quisquam de manu mea*: sed hoc tantum verificatur de predestinatis; ergo. Confir. Peccatores sunt membra civitatis Babylonice: ergo non sunt membra Solymæ, seu Ecclesie. Resp. 1. Ovile Christi complectitur etiam hædos; nam hi dicuntur *Matth. 25. v. 33.* segregandi in die judicii, seu separandi ab ovibus: ergo prius fuere mixti in eodem ovili.

Resp. 2. om. ma. neg. mi. ad probat. conc. totum; quia per id non probatur intentum; nam, licet in uno, vel altero loco Scripturæ, per oves intelligantur soli electi, ut loco citato, & *Matth. 25. v. 33.* ubi dicuntur statuendæ à dextris; tamen hoc non contingit universaliter; nam eodem loco *Joan. 10. v. 12.* dicit Christus: *Lupus rapit, & dispergit oves*: hoc est, aliqua illarum pereunt; item *Psalm. 73. v. 1.* dicitur: *Iratus est furor tuus super oves pascuæ tue.* rursus *Psalm. 78. v. 13.* *Nos autem populus tuus, & oves pascuæ tue*: ubi David loquitur de omnibus Judæis, qui non omnes fuere electi. & *Ezech. 34. v. 8.* dicitur de Domini ovibus: *Facti sunt greges mei in rapinam, & oves mea in devoracionem omnium bestiarum.* Quare, quando est ser-

ino de folis electis, per oves non intelliguntur tantum membra Ecclesiae, sed membra electa; nam Christus *ibidem*, seu *Joan. 10. v. 16.* dicit: *Alias oves habeo, quae non sunt ex hoc ovili:* quod rectè exponit S. Thomas in *expositione Evangelii S. Joannis in hunc locum*, item Cornelius à Lapide in *hunc locum*, de gentilibus, qui necdum tunc erant membra Ecclesiae, sed primum debebant fieri. At, si sermo est de membris Ecclesiae, & ista universaliter dicuntur oves, e.g. *Joannis ultimo v. 17. Pasce oves meas:* nullo modo potest probari, quod per oves tantum intelligantur electi.

301. Ad confirm. neg. conf. Potest quis ratione diversarum habitationum, vel jurium, spectare ad duplicem civitatem: & sic etiam peccator, ratione fidei, & communicationis cum fidelibus, spectat ad civitatem DEI: ratione scelerum spectat ad civitatem diaboli. Sic etiam Bellarminus *tom. 2. contr. 1. l. 3. de Ecclesia militante. c. 7.* exponit illud. *1. Joan. 2. v. 19. Ex nobis prodierunt, sed non erant ex nobis; nam si fuissent ex nobis, permanissent utique nobiscum:* exponit, inquam, illud *ex nobis* de iis, qui specialiter ratione praedestinationis erant oves Christi, & membra Ecclesiae. Et in eodem sensu eadem verba explicat tam Glossa interlinearis, quam Lyrani. Cornelius à Lapide in *hunc locum* putat, eos dici non esse *ex nobis*, seu ex membris Ecclesiae, sicut pater quandoque de filio improbo dicit: *Non est meus filius, nec enim pro filio agnosco.* Canus de *locis Theol. l. 4. c. 6. seu postremo. §. sed ut argumento huic.* ait, intelligi posse fictos, & simulatos Christi discipulos, qui quasi amici ad tempus, & socii mensae, in die necessitatis recesserint: quasi S. Joannes diceret: Inter nos versabantur, & sacramenta nobiscum habebant communia: sed simulatio tantum erat: idèòque, cum non essent ex animo, & verè nostri, non erant ex nobis.

302. Ob. 5. Ecclesia Christi est sancta: ergo ejus membra non possunt esse peccatores. Confirm. 1. Peccatores non sunt filii DEI: ergo nec sunt membra Ecclesiae. Confirm. 2. S. Paulus ad *Ephes. 5. v. 27.* ait Ecclesiam esse *non habentem maculam, aut rugam:* ergo nullum complectitur injustum. Resp. neg. conf. Inprimis Ecclesia dicitur sancta, ratione doctrinae fidei, & morum, quae est sanctissima: rursus Ecclesia in coelis tota est sancta: & si sanctum dicitur, quod habet gratiam sanctificantem, etiam Ecclesia militans eam habet in plurimis membris; quare etiam ista, ratione istorum membrorum, magis principalium, potest dici sancta. Ubi notandum, quod S. Augustinus dicit *epist. 59. post medium: Scriptura mos est, ita loqui de parte, tanquam de toto: sicut Paulus Corinthios, in primis epistola sua partibus, ita laudat, tanquam omnes tales sint, cum essent laudabiles quidam eorum: & postea, in nonnullis epistola ipsius locis, ita reprehendit, tanquam omnes culpabiles essent, propter quosdam, qui tales erant. Istam*

Divinarum Scripturarum consuetudinem, per omne corpus literarum ejus creberrimè sparsam, quisquis diligenter adverterit, multa dissolvit, quae inter se videntur esse contraria.

Quoddam autem denominatio aliqua possit tribui toti, etsi non conveniat singulis partibus, est clarum ex millenis exemplis. Sic homo dicitur rationalis, materialis, corruptibilis, licet non singulae partes sint tales. Unde principium: *Bonum ex integra causa, malum ex quocunque defectu:* non venit ad rem; quia hoc tantum verificatur de actibus moralibus, qui, ut revera sint boni, debent ex nullo capite vitari. An autem denominatio sit toti alicui tribuenda, an non, colligendum est ex ipsa definitione, vel communi intelligentia illius denominationis: & siquidem ea definitio cum veritate possit affirmari de toto, potest ei tribui denominatio, licet non singulis partibus conveniat: e.g. corruptibile dicitur, quod non semper manet, quale est, sed destruitur manente subjecto: hoc certè competit homini; licet non competat omni ejus parti, e.g. animae; unde homo absolute potest dici corruptibilis. Ad 1. confirm. neg. conf. quae non probatur. Ad 2. confirm. dist. ant. S. Paulus ait, esse talem Ecclesiam triumphantem. conc. ant. militantem. subdist. denominatione competente toti Ecclesiae, ratione membrorum praecipuorum. conc. ant. competente singulis membris. neg. ant. & conf. S. Augustinus, *l. 1. retract. c. 7.* hoc dictum explicat de Ecclesia triumphante.

303. Ob. 6. S. Augustinus *l. 3. de doctrina Christiana c. 32.* ait: *Non enim revera Domini corpus est, quod cum illo non erit in aeternum:* ergo non praedestinati non sunt membra Ecclesiae. Resp. dist. conf. ergo non praedestinati non sunt membra Ecclesiae stabilia, & perpetuo talia permanitura. conc. conf. non sunt membra pro nunc, dum in vita retinent ea, quae nos requirimus ad membrum Ecclesiae. neg. conf. S. Augustinus per Domini corpus ibi intelligit corpus Christi morale, non quomodocunque tale, sed id, quod erit semper tale permaniturum in caelo; nam *ibidem* se explicat dicens: *Nunc in uno sunt, . . . non tamen semper in uno erunt; ipse est quippe ille servus, commemoratus in Evangelio, cujus Dominus, cum venerit, dividet eum, & partem ejus cum hypocritis ponet.*

Nota insuper, quando fortè unus, aut alter ex Patribus dicit, in corpore Christi nihil esse mortuum, intelligendum esse, nihil omnino mortuum, ita ut nec habeat aliquam vitam secundum quid: non autem tantum simpliciter mortuum, ita, ut adhuc habeat vitam secundum quid. Peccator carens gratia dicitur simpliciter mortuus, nec potest dici membrum Christi simpliciter vivum, ut definit Tridentinum *sess. 6. c. 7.* quia tamen adhuc fidem, & communionem fidelium, adeoque aliquem motum retinet, habet adhuc aliquam vitam animae secundum

dum quid, ferme sicut manus arida, nec potens moveri, dicitur emortua, licet adhuc aliquo modo tenuiter nutriatur.

304. Ob. 7. à contrariò. Schismatici, & excommunicati, retinent baptismum, & fidem: ergo sunt membra Ecclesiae. Confir. ex S. Augustino ad Donatistas post collationem c. 20. dicente: *Neque enim à populo DEI separamus, quos vel degradando, vel excommunicando, ad humiliorem poenitendi locum redigimus*: ergo. Resp. neg. conf. Ista non sufficiunt ad membrum Ecclesiae, si desit communicatio externa respectu aliorum fidelium, vel subjectio respectu Praelatorum; unde excommunicatus potest quidem in Ecclesia manere in voto, adeoque etiam poenitentiam agere; sed non manet in ea reipsa. Ad confir. Textum S. Augustini Bellarminus tom. 2. contr. 1. l. 3. de Ecclesia c. 6. suspicatur esse corruptum, & omissam particulam non, ut legendum revera sit: *Neque enim non separamus*; nam statim sequitur: *Et ubi hoc facere, pacis, & tranquillitatis Ecclesiae gratia, non permittimur, non tamen ideo Ecclesiam negligimus*: quae verba non congruunt omissioni separationis. Quod si textus corruptus non sit, dicendum est cum eodem Bellarmino, per populum DEI non intelligi membra Ecclesiae, sed intelligi electos, seu omnes salvandos, à quibus separare non intendunt Episcopi, aut alii Praelati, etiam eos, quos excommunicant.

305. Ob. 8. Ecclesia potest punire schismaticos, haereticos, & excommunicatos: ergo sunt intra Ecclesiam. prob. conf. 1. Corinth. 5. v. 12. dicitur à S. Paulo: *Quid enim mihi de iis, qui foris sunt, judicare?* ergo Ecclesia non judicat, consequenter nec punit eos, qui non sunt ejus membra. Confir. Episcopi, incidentes in haeresein, possunt valide exercere actus ordinis, e. g. consecrare, ordinare: ergo adhuc sunt membra Ecclesiae. Resp. neg. conf. Cum schismatici, & haeretici, habeant characterem baptismalem, hoc ipso habent debitum redeundi ad Ecclesiam, à qua discessere: sicut ergo oves, fugientes extra ovile, possunt à pastore à fuga retrahi, & verberibus etiam ad redeundum cogi: ita possunt supradicti plecti ab Ecclesia; unde non sunt membra Ecclesiae in re, sed in debito, & jure.

Textus autem Apostoli tantum intelligendus est de iis, qui ita foris sunt, ut nunquam fuerint intus, nec ratione characteris habeant debitum redeundi, ut sunt Gentiles, & Judaei. Ad confir. neg. conf. nam Episcopi ratione ejusdem characteris, & debiti redeundi ad Ecclesiam, seu tanquam membra, non quidem in re, sed in voto, habent capacitatem ad aliquas functiones Ecclesiasticas; item habent exercitium jurisdictionis, dum fideles reputantur; quippe hoc necessarium est ad rectam gubernationem Ecclesiae, quae non judicat de internis, nisi per externa: & cuius alia membra alias saepe paterentur inevi-

R.P. Ant. Mayr. Theol. Tom. I.

tabile, & gravissimum damnum; quia e. g. ne scirent, Episcopum, vel parochum esse excommunicatum. Unde Canus l. 4. de locis Theol. c. 6. seu postremo. resp. ad 12. arg. ait: *Summum Pontificem, Episcopos, ceterosque Ecclesiae ministros, potestate, ac jurisdictione, per haeresein abditam, interiorémque privari, non modo non certum, sed ne probabile quidem esse, maxima auctoritate Theologi affirmant.*

ARTICULUS III.

An Ecclesia sit infallibilis Regula fidei.

306. Dico cum omnibus Catholicis. Ecclesia est regula fidei, seu credendorum infallibilis. Ut autem Gormaz de virt. Theol. n. 436. rectè notat *regula fidei*, prout hic accipitur, est *infallibilis propositio, vel applicatio doctrinae fidei*; non enim hic per regulam fidei tantum intelliguntur quicunque Loci Theologici, ex quibus scilicet solent erui argumenta pro conclusionibus Theologicis: & qui non omnes sunt regula fidei. Solent autem assignari decem, scilicet 1. *ratio humana*. 2. *auctoritas philosophorum*. 3. *historia humana, etiam Ecclesiastica*. 4. *communis sententia scholasticorum*. 5. *consensus Patrum* (quando aliquid communiter quidem docent, sed non ut verbum DEI traditum) & hi quinque loci non sunt regula fidei. Reliqui verò quinque scilicet 1. *Sacra Scriptura*, 2. *Traditio*, 3. *Ecclesia*, 4. *Concilium Oecumenicum*, 5. *Romanus Pontifex definiens*, possunt (ut patebit ex dicendis) esse regula fidei: quanquam Scriptura, aut traditio se solis non sint regula fidei, sed juncta explicatione, seu applicatione Ecclesiae, sub qua comprehenditur Concilium, & Pontifex: adeoque tres ultimi loci possunt reduci ad unum, scilicet ad Ecclesiam, vel per se, vel per Concilium, vel per suum Caput loquentem.

307. Prob. jam conclusio. Cum nec Scriptura sola, nec traditio, nec spiritus privatus, sufficienter applicent nobis verbum DEI, certè debet dari adhuc alia regula: cumque fides debeat esse firmissima, & immutabilis, debet etiam ejus regula esse infallibilis; alias enim, deprehensio poëta errore, assensus prudenter mutaretur: ergo debet dari alia regula infallibilis: hæc regula alia non potest assignari, quam Ecclesia, seu ejus definitivum judicium: ergo. ant. videtur innegabile; alias enim Christus non fuisset sat providus, & destituisset Ecclesiam suam medio maxime necessario: reliquisset eam in summa confusione, & incertitudine, divisione, & dissenfu.

Nam, si nemo Scripturam, vel traditionem, infallibiliter applicaret, vel res dubias, ultimo, & infallibili judicio, decideret: tunc (sicut videmus modò apud haereticos

M

ticos